

Sygn. akt I CSK 156/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa P. B.
przeciwko Miastu W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 10 lutego 2015 r. naruszenie art. 417¹ § 1 i 2, art. 442 § 1 i art. 442¹ k.c., art. 16 k.p.a. oraz art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił potrzebą wykładni art. 417¹ k.c. w zestawieniu z art. 417 k.c. oraz występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych co do ustalenia przesłanek odpowiedzialności za szkodę spowodowaną wydaniem decyzji niezgodnie z prawem oraz co do rozstrzygnięcia, czy w dziedzinie odpowiedzialności deliktowej przepis przewidujący dziesięcioletni termin przedawnienia *a tempore facti* należy uznać za wyjątek od przepisu przewidującego trzyletni termin przedawnienia *a tempore scientiae*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Kwestie podniesione w skardze kasacyjnej przez powoda nie są takimi zagadnieniami.

Powód dochodzi naprawienia szkody spowodowanej ostateczną decyzją z dnia 17 marca 2005 r., wyeliminowaną z obrotu prawnego 31 sierpnia 2006 r. (data uprawomocnienia się wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 13 lipca 2006 r., uchylającego tę decyzję i utrzymującą ją w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego). W zaskarżonym wyroku przyjęto

w nawiązaniu do orzecznictwa Sądu Najwyższego, że trzyletni termin przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody spowodowanej decyzją rozpoczął bieg dopiero 31 sierpnia 2006 r., tj. dopiero z dniem, w którym powód uzyskał możliwość dochodzenia tego roszczenia wskutek uzyskania prawomocnego prejudykatu wymaganego przez art. 417¹ § 2 k.c. Stanowisko to w pełni harmonizuje z fundamentalnym założeniem biegu wszelkich terminów ograniczających wykonywanie prawa. Stanowi je możliwość dochodzenia prawa podlegającego ograniczeniu podczas biegu terminu przy zastosowaniu środków przymusu państwowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., III CSK 208/11 i 5 lutego 2009 r., I CSK 331/08). W sprawie jest oczywiste, że tak liczony, zasadniczo właściwy roszczeniom deliktowym trzyletni termin przedawnienia dochodzonego roszczenia upłynął przed wniesieniem pozwu (21 grudnia 2010 r.).

Podejmowanie w tych okolicznościach zagadnień sformułowanych przez skarżącego nie miałyby znaczenia dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Z tego samego powodu nie ma potrzeby podejmowania postulowanej przez skarżącego wykładni art. 417¹ k.c.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął stosownie do art. 102 k.p.c.